

'Zonde om een arts te laten schoonmaken'

Ladane Audenaerde-Mohammadi: 'Ik bleef maar staren, had geen idee hoe ik terug moest praten.'

FOTO JACQUES ZORGMAN

Tranen stroomden over haar wangen als ze weer eens stond te hikkelen of een antwoord niet verstond. Ladane Audenaerde-Mohammadi's integratie in Nederland ging bepaald niet van een leien dakje. Toch hielp de geboren Iraanse honderden andere vrouwen, juist met taal. Dat leverde haar onlangs de Kartiniprijs op.

MAJA LANDEWEER

Haar Nederlandse man had het voor haar op papier gezet. Wie ze was en dat ze dolgraag vrijwilligerswerk wilde doen in het bejaardenhuis. Ze leerde de Nederlandse zinnen uit haar hoofd. Daar stond ze dan. Keurig rolde het eruit. En toen kwam het antwoord. „Dat was enthousiast, maar ik begreep er niets van. Ik bleef maar staren, had geen idee hoe ik terug moest praten.”

Ze gebaarde nog wat. Ze kon schoonmaken? Koffie schenken? „Ga maar naar huis, wuifde de medewerkster. We kunnen niet met elkaar communiceren.”

Het is een teleurstelling. Maar Audenaerde-Mohammadi (46) geeft niet op. Leer me alle woorden die ik nodig heb voor de volgende keer, zegt ze tegen haar man. Ze wordt lid van een toneelvereniging. Om de taal én mensen te leren kennen. Vier maanden later meldt ze zich weer bij het bejaardenhuis. „Ik kwam in contact met twee bewoonsters. Eén wilde computerles, de ander wilde gewoon praten.”

Wat het haar gaf 'is nog mooier dan een bos bloemen', zegt de Voorburgse, wijzend op alle boeketten die ze kreeg, omdat ze de Kartiniprijs - een gemeentelijke emancipatieprijs - won. „De vrouw die wilde praten, kon door een oogoperatie niet lezen. Ik las haar voor, zonder te begrijpen wat ik las. Ze werd mijn docent. Dankzij haar heb ik Nederlands geleerd.”

Negentien jaar geleden vluchtte Audenaerde-Mohammadi vanuit Iran naar Parijs. In Iran had ze een imkerij opgebouwd waar drugsverslaafden werkten, zodat zij met een nieuw leven konden beginnen. In Parijs moest ze in een kapsalon de handdoeken opvouwen.

Gelukkig

Ze wordt daar niet gelukkig van en de onderwijskundige zet - met succes - twee ICT-bedrijven op. De Iraanse komt haar Nederlandse man tegen. Na zeven jaar samenwonen in Parijs verhuist het stel naar Nederland. Ze is vol goede moed, maar de veertiger komt van een koude kermis thuis.

„Ik dacht binnen een jaar weer een eigen bedrijf te hebben, maar zo ging het niet. Ik wilde absoluut niet thuis gaan zitten. Dan gaat het niet gebeuren, wist ik. In Houten had ik in dat bejaardentehuis gewerkt. Daarna verhuisden we naar Den Haag. Ik wilde aan de slag als

vrijwilliger, maar ik beheerste de taal nog niet goed genoeg. Ik kwam niet in aanmerking voor taallessen, omdat de Nederlandse staat mij door mijn verblijf in Frankrijk beschouwt als expat en niet als vluchteling. Zelf kon ik die lessen niet betalen.”

Ook privé heeft ze een moeilijke periode. Al jaren verlangt ze naar een kindje, maar die wens wordt niet vervuld. Ondanks zware vruchtbaarheidsbehandelingen. „De arts zei: ga naar Iran. Als je terugkomt, slaat de ivf wel aan. Het was waar. Mijn eerste kind heb ik achter moeten laten in Iran. Daardoor was ik geblokkeerd. Ik ging en zag mijn kind na 12 jaar terug. Na drie maanden was ik zwanger van een tweeling.”

Niet veel later kan ze aan de slag bij de Haagse stichting OBV (Ontmoeting Buitenlandse Vrouwen), die geïsoleerde vrouwen één op één Nederlands leert en tegelijk met hen over hun trauma's praat. „Die combinatie maakt deze organisatie zo bijzonder. Deze vrouwen komen uit de oorlog. Of zijn ziek. Of hun kind is ziek. Daarom doen ze niet mee in de samenleving.”

Audenaerde-Mohammadi, die in Iran les gaf op een basisschool en in Parijs onderwijskunde studeerde, ontwikkelt een lesprogramma voor de vrouwen. Vele honderden vrouwen, overal vandaan - van Syrië tot Congo-, krijgen dankzij de lessen weer een leven. „Vrouwen die 12 jaar lang niet naar de inburgeringscursus konden gaan, werden in 6 maanden klaargestoomd om dat eindelijk te doen. Die vrouwen werden actief opgespoord, bijvoorbeeld via hulpverleners.”

De Iraanse klimt al snel op naar het bestuur en bekleedt daarnaast bestuursfuncties bij andere non-profit organisaties. Bij OBV treedt ze eind 2015 terug, als de stichting

op verzoek van de gemeente fuseert. „Er kwam een nieuwe organisatie en ik vond het beter dat er ook een nieuwe bestuursvoorzitter kwam.”

Dat betekent niet dat ze stil zit. Audenaerde-Mohammadi is druk met het op poten zetten van een nieuw initiatief, de Vluchtelingen Academie. Vol vuur: „Sommige vluchtelingen hebben in hun thuisland als arts of accountant gewerkt en die laat je dan schoonmaken. Zonde. Dat moet beter op elkaar aansluiten. Daar wil ik wat aan doen.” Audenaerde-Mohammadi kreeg de Kartiniprijs op 13 maart uitgereikt, omdat ze 'honderden migrantenvrouwen op weg hielp naar een sterkere positie in de Haagse samenleving'. Het geld dat de Iraanse won met de Kartiniprijs, 2500 euro, wil ze gebruiken voor de opleiding van vluchtelingen.